

## EL MICO DELS COCOTERS

Això era un mico que es deia Ivan que li encantaven els cocos. Se'ls menjava per esmorzar, dinar, berenar i sopar i no es cansava mai de menjar cocos.

Un dia no trobava cap coco als cocoters. Els animals l'estaven ajudant a buscar-los, però, no servia de res. No trobaven ni un sol coco.

Tots els dies buscant i jo no sé perquè no trobaven res de res. La seva mare estava molt preocupada, perquè si no menjava res més que cocos, el seu fill mico es podria morir si no volia menjar cap altra cosa.

La seva mare intentava fer-li menjar coses diferents com plàtans, mangos i fruites tropicals. Li dibuixava aliments en un full, a veure si volia provar alguna cosa, però, el mico no volia res més que cocos. Fins que al final tota la família estava molt, però, que molt preocupada. Li feien provar coses però, encara que les provés i li agradessin només volia cocos.

Fins que ho van descobrir. Resulta que s'havien menjat tots els cocos de la selva i no en quedava cap. Qui se'ls havia menjat, tants cocos? Ningú no ho sabia. Els pares el van convèncer que havia de menjar de tot i així va ser com va començar a menjar coses diferents i de tot una mica. A partir d'aquell moment cada dia menjava coses diferents com: plantes, fruites tropicals, fruites de totes classes i moltes coses més. El mico va aprendre a menjar de tot i tot ho trobava bo.

Al cap d'un temps van tornar a nèixer i créixer els cocos als cocoters i la família del mico va dir:

- Ara, serem tots nosaltres que provarem els cocos, perquè abans no en menjàvem.

Van provar els cocos, també els van agradar moltíssim i els hi va passar igual que al mico.

Així que com el dia 21 de desembre era el dia en què la família va provar els cocos per primera vegada i els van agradar tant, van dir que a partir d'aquell dia tots els anys

celebrarien el dia 21 de desembre “el dia del coco” i cada any s’ho passaven superbé, aquell dia.

Però, el que va aprendre el mico Ivan va ser que s’ha de menjar de tot i variat, no només una cosa i d’aquesta manera està més ben alimentat.

**Nil Estela Milán** ( 2n de primària)

### **UNA AVENTURA INESPERADA**

Ahir mateix va passar una història que mai ningú no s’hauria pogut imaginar.

Tracta de mi, que sóc un rotlle de cinta adhesiva. Sembla estrany que tingui vida, però, ara us ho explico:

Tot va començar quan la Laura, una nena de nou anys estava a casa seva berenant. Es va prendre un got de llet, tres galetes de xocolata i cereals. En treure un grapat de cereals de la capsa, va trobar una nota que deia: “Demana un desig!!!”

Va demanar que tingués vida el seu rotlle de cinta adhesiva, o sigui jo. El desig es va fer realitat i vaig cobrar vida. Vaig seure a la seva mà i vaig jugar a tallar-me dos trossets del cos, però, en Gorin, un nen dolentíssim va passar pel costat de casa de la Laura amb el seu gos “Terra”. Nosaltres ens vam espantar. Jo no el coneixia però amb la cara de pomes agres que tenia em va fer molta por. Ell en veure’m li va preguntar a la Laura si li donava un tros de cinta adhesiva per arreglar la corretja del seu gos. La Laura va dir que no funcionaria i afortunadament va marxar. De sobte, en Gorin es va quedar petrificat.

Era com si el temps s’hagués parat i tothom s’hagués quedat quiet, menys nosaltres.

La Laura va pensar que podíem fer el que volguéssim i vam decidir anar-nos-en d’aventura. Vam caminar i caminar fins arribar a un bosc on hi havia un mico que parlava. Aquest es va quedar impressionat en veure’m parlar, però, a nosaltres també ens va passar el mateix en sentir-lo parlar a ell i també perquè visqués en un bosc i no a la selva.

El mico ens va dir que entréssim a casa seva que era un arbre gegant. Hi tenia un sofà, un televisor, cuina, menjador, habitació,...Tot era fascinant; no ens ho podíem creure.

El mico que es deia Jabarú era bruixot i havia parat el temps per buscar algun amic perquè vivia allí sol.

Nosaltres vam dir-li que podíem ser tots tres amics i en Jabarú no va acceptar.

En aquell mateix moment li va sortir fum per la boca i al final del bosc va aparèixer un castell negre amb núvols grans i grisos al voltant, fins i tot hi sortien llamps i trons.

Bruixot Jabarú es va amagar a la torrassa per a fer pocions i encanteris al seu calderó gegant. La Laura i jo el vam seguir, no teníem gens ni mica de por. En un tres i no res vam traspasar aquells núvols grisos, fins trobar la porta. Era alta com un pi, negra com el carbó i tenia uns dibuixos molt estranys.

En fer un pas endavant la porta es va obrir com per art de màgia. Un cop dins vam sentir al Bruixot Jabarú cridar:

- Qui vulgui ser el meu amic li concediré un desig!!!

Vam pujar les escales del castell. A la finestra de la torrassa hi havia un colom blanc que no podia volar. La Laura el va agafar i vam entrar a la sala on era en Jabarú. Ell va entendre que volíem ser els seus amics i que havia de concedir-nos el desig. Així que va aixecar les mans i va dir:

- Que aquest colom ja no li faci mal ni l'ala ni el llom!

El colom es va curar i com agraïment es va quedar per sempre amb el mico. Jabarú ja estava feliç i va cridar:

- El temps que s'havia parat que torni a la realitat!

La Laura i jo vam aparèixer a casa asseguts al sofà. A la televisió feien un programa d'un ratolí que menjava un trosset de formatge calent. Nosaltres estàvem molt contents d'haver ajudat aquell mico màgic que se sentia sol i la Laura també per tenir-me a mi com amic.

Estàvem cansats; era l'hora de dormir, em va guardar al calaix i em va dir:

- Bona nit. Fins demà!!!

Aquesta és la història de com vaig ser una cinta adhesiva amb vida per uns instants.

De vegades, els misteris estan a la imaginació dels nens i de les nenes i d'altres estan a...  
les capses dels cereals!

I vet aquí una cinta adhesiva, vet aquí un mag que aquesta història ja s'ha acabat.

**Carla Vico Pelegrina** (4t de primària)

### UN LLIBRE DIFERENT

Em dic Lluís i us voldria contar una història que és ben certa. Escolteu amb atenció , com diu sempre la senyoreta: "Si escolteu amb atenció aprendreu molt millor". Pareu l'orella.

S'acostava Sant Jordi i la senyoreta ens va demanar que per celebrar-ho a l'escola, portéssim una rosa o un llibre que tinguéssim a casa. La rosa podia ser dibuixada, feta amb papers de colors, amb paper pinotxo i com la nostra imaginació ens permetés fer. Quan vaig arribar a casa no sabia què portar i li vaig preguntar a la mare.

Ella em va dir:

- Vés a les golfes. Allí hi ha un munt de llibres dels avis. Ja saps que als avis els agrada molt llegir.

Vaig remenar molt, tant que la pols dels llibres em feia esternudar; ja estava a punt de rendir-me, perquè no trobava res que m'agradés; però, de sobte vaig veure una cosa lluenta; la vaig agafar i li vaig treure la pols. Era una caixa de llauna d'aquelles que en temps passats havien contingut galetes. Els cantons estaven una mica rovellats pel pas del temps. La vaig obrir amb curiositat. Dins hi havia un llibre gruixut, de tapes de pell i el llom daurat amb unes inscripcions antigues que no s'entenien massa.

Quan li vaig ensenyar a la mare em va dir que no recordava haver-lo vist mai, però, que el podia portar a l'escola.

El dia de Sant Jordi, tots els nens i nenes van portar un llibre o una rosa al col·legi, menys el Marcel que és una mica despistat; però, va dir, que a l'endemà segur que portaria alguna cosa.

Hi havia roses molt boniques. La més vistosa era la de l'Enric. Hi havia també llibres de fantasia, d'aventura, de misteri... He tingut sort! , vaig pensar jo, perquè la senyoreta ha triat el meu llibre per llegir-lo a tota la classe. Això em va fer posar més content que un nen amb sabates noves.

Quan portava una estona llegint començaven a passar coses estranyes. Per exemple, el meu bolígraf volava i després el de tots els companys i companyes de classe també.

Jo m'estava posant molt i molt nerviós. La mestra em va preguntar:

- D'on has tret aquest llibre?
- De les golfes – vaig respondre.
- Tens algun familiar mag? – va continuar la senyoreta.
- No ho sé. Ningú no m'ha dit mai res d'això.

La mestra em va dir que me l'emportés cap a casa, perquè estava una mica espantada.

Quan va tancar el llibre tot va tornar a la normalitat.

Quan vaig arribar a casa, entristit li vaig consultar a la mare:

- Mare, tinc algun familiar mag?

La mare va fer que sí amb el cap.

Jo, ja tip d'aquest enrenou, vaig deixar el llibre a les golfes, vaig anar a agafar l' àlbum de fotos dels nostres avant-passats i allí hi havia un home amb un barret negre com el carbó i una bareta que semblava que hagués de ser màgica.

Li vaig preguntar a la mare:

- Mare, mareta, qui és aquest home?
- El Harriston, el meu germà que era mag.
- I on està, aquest oncle meu?

- Quasi ningú mai no l'ha vist. Ja saps com són els mags, filla meva. Apareixen i desapareixen, mai més ben dit, per art de màgia.

A l'endemà quan vaig arribar a l'escola li vaig dir a la mestra que sí, que ho havia encertat i tenia un oncle que era mag. Ella em va mirar fixament i no em va respondre.

I així va ser el meu Sant Jordi d'aquella any. Fabulós i divertit!

**Teresa Lorenzo Veciana** ( 4t de primària)

## L'OMBRÍVOL

Tots sabem que quan hi ha algun canvi és difícil acostumar-se; doncs, si a vosaltres també us passa llegiu la història d'aquest nen que no es va rendir davant de res.

- Hola sóc l'Ombrívol, un nen d'onze anys que va tenir un accident de cotxe i ara no puc anar caminant com ho feu molts de vosaltres.

Us explicaré fil per randa tota la meva història des de l'accident de cotxe.

Escolteu, jo anava amb els meus pares i la meva germaneta cap a casa i plovia tant que no s'hi veia gens. Aleshores un cotxe ens va venir pel davant i va xocar amb nosaltres. El xoc frontal va ser tan fort que vaig perdre el sentit. Només sé les conseqüències. Els meus pares es van quedar en coma. A la meva germaneta no li va passar res –però va haver d'anar a l'hospital per veure com estava perquè no sabien si realment li havia passat alguna cosa per dins-, i jo, doncs..., a mi no em funcionaven les cames. Vaig haver de mentalitzar-me que ja no podria tornar a caminar, a córrer, a anar amb bicicleta com ho feia abans,... Em va costar. Vaig plorar, cridar de ràbia, plorar i plorar; però plorar no serveix de res –això és el que em deien sempre els meus pares-. La vida no s'havia acabat encara. Havia de lluitar i aprendre a anar amb cadira de rodes.

Mentre era a l'hospital m'anaven a veure dos amics i una amiga que s'anaven tornant un dia un, un dia l'altre, per fer-me companyia i ajudar-me a superar-ho. Quina sort tenir amics! Un dia que estava amb la Vanessa, l'Arnau i l'Èric (havien vingut tots tres perquè era el meu aniversari) un metge va venir a l'habitació. Em va dir que la meva mare havia mort. Vaig començar a plorar i a plorar. Havia mort la meva mare i justament se n'havia anat el dia del meu aniversari, un dia especial per a mi. Volia comprendre per què havia passat tot això. No trobava cap explicació. Buscava algun culpable. Però encara que n'hi

haguessin hagut ningú em tornaria la meva mare ni em tornaria les cames. Havia de pensar que tot havia de continuar encara que em sentia trist i molt ombrívol, com el nom que m'havien posat. I ja se sap les notícies dolentes mai van soles. L'endemà un altre metge va venir i em va dir:

- Ombrívol, la Mariona, la teva germana, està bé. No pot estar més a l'hospital. Haurà d'anar a un centre d'adopció fins que el teu pare es desperti.

Aquell dia venia la Vane, i sort d'ella que em va consolar. Em va dir que el meu pare despertaria aviat i que tornàriem a ser una família. Tothom sap que això de perdre la mare a alguns els afecta molt i a d'altres no tant, com també hi ha qui li afecta haver d'anar amb cadira de rodes. A molts els ha passat i continuen sent feliços i l'Ombrívol, també. Hi ha gent que continua sent feliç, però no tant com abans o simplement se sent culpable del que ha passat i no es pot alegrar de cap manera perquè les ombres del passat li fan mal. Cal deixar el passat enrere i guardar en un lloc molt especial els moments viscuts amb les persones que estimem tant les que per desgràcia ja no hi són com aquelles que ens ajuden a continuar lluitant.

Passats uns mesos el meu pare es va despertar de sobte. Quan els metges van creure que ja podia parlar-hi; vaig anar a veure'l. Vam estar parlant sobre el que ens havia passat, l'ara i el futur de tots. Em va veure que anava amb la cadira. Em va agafar la mà ben fort i em va dir que ens en sortiríem. Em va dir que havia de practicar algun esport o millor dit tots. Em va dir que així em sentiria millor i agafaria força als braços per moure la cadira de rodes, que tot era possible si m'ho plantejava, que la voluntat mou fronteres impossibles. Només hi ha les fronteres que nosaltres ens posem.

Ens vam canviar de casa i va ser aleshores quan vaig conèixer el Joan que em va animar que fes bàsquet amb ell i uns quants més al centre cívic. Des d'aquell dia estic practicant bàsquet amb cadira de rodes i fins i tot hem participat en alguna competició i hem guanyat algun premi. Guanyar o perdre era el de menys, l'important era que em sentia viu i de mica en mica anava recuperant la il·lusió que havia deixat endarrere. La vida continuava i buscava el meu camí. Havia sortit de les ombres i ara trobava la claror d'un nou camí.

Som una família sense mare, però sabem que ella sempre està i estarà amb nosaltres. Un consell: segueix endavant i mai no et rendeixis, sobretot si tens bons amics, mai no et deixaran sol i saps que sempre estaràs acompanyat.

**Aitana Alzamora Bové** (6è de primària)